בס"ד

יום **א', יז' בטבת** תש"ס (**26** בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע טוב ובע"ה המשך שבוע רטוב!

שבוע מעניין לפנינו, גם במישור הערכי, גם מדיני ויש בו ימי פטירה של גדולי העם.

היום, במסורת ישראל, תחילת תקופת 'שובבי"ם ובשנה מעוברת (כמו השנה) **'שובבי"ם ת"ת'. ימים אלה נקראים כך על-שם ראשי התיבות של פרשיות התורה בשבתות הקרובות:** שמות, וארא, בא, בשלח, יתרו ומשפטים תרומה ותצווה.
מנהג יראים, חסידים ואנשי מעשה, שבשנה מעוברת, שהחורף שלה ארוך בחודש אחד יותר מבשאר השנים, הם מתענים 8 תעניות, כל יום ה' מן השבועות שקוראים בהם את הפרשיות הנ"ל. עניין שמונה תעניות אלה, מפני שימי החורף בשנה מעוברת מרובים משאר השנים, ויש בין תענית בה"ב של חודש חשון (3 ימים שמתענים בהם אחרי מועדי תשרי) לבין תענית בה"ב של חודש אייר (אחרי חג הפסח בניסן) הפסק של יותר מחצי שנה. והואיל ותעניות באות לכפרה על כל העם מחטאתיהם, אחת בחצי שנה, לכן באות תעניות אלה לכפר על חודש העיבור (אדר ב') שהוא נוסף על חצי שנה. [ספר התודעה] {להימשך}

לפני 49 שנה, בשנת תשי"א(1950-5711), היום, נוסדה עיר-הפיתוח בית-שמש לרגלי הרי ירושלים. העולים הראשונים, מרומניה ומעירק, הגיעו למה שהיתה אז מעברת הר-טוב. העיר נקראת כשם העיר הקדומה ששכנה בקרבת המקום. האזור נקרא במלחמת העצמאות "המשלט המשותף" כיוון שהוא הוחזק זמן-מה גם בידי צה"ל וגם בידי הצבא הירדני. [תאריכון מ"ה/כל מקום ואתר]

והיום הוא יום פטירתו של ר' יעקב קרנץ, ה"מגיד מדובנא". המגיד (1741-1804) היה דרשן מופלג בקהילות ישראל במזרח אירופה. מנעוריו גילה כשרון מדהים להלהיב את שומעיו בדרשות עממיות, המתובלות בשפע במשלים מושכי-לב. הופעותיו הרשימו גדולי תורה ופשוטי עם כאחד (אחד מ"חסידיו" הקרובים מאד היה ר' אליהו, הגאון מווילנא.)
וממשליו, הבא על אחד הפסוקים מפר' "ויחי" שאותה קראנו אתמול: בברכתו של יעקב לשמעון ולוי, אומר יעקב: "ארור אפם כי אז, ועברתם כי קשתה, אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל." [**מט'** 7] מפרש רש"י: **אין לך עניים, סופרים ומלמדי תינוקות אלא מ[שבט] שמעון, כדי שיהיו נפוצים...**
על כך מסביר המדרש: אפילו בשעה שקללם, לא קילל אלא אפם. ומסביר המגיד מדובנא: כאשר האדם הוא עשיר ולו עבדים ושפחות, פקידים הכפופים לעשות רצונו, אזי – אם הוא בעל כעס, יש לו על מי "לשפוך" כעסו, ומידת הכעס אצלו היא "על הגובה".
לא כן העני והאביון, הרי הוא מסכן, אין לו כלל על מי לצעוק, אף אחד לא שם לב אליו. יכול הוא להתרגז ולרתוח, הדבר כלל לא יעזור לו.
הכעס אצלו נמצא בשפל המדרגה, בלתי מפותח לגמרי. יעקב אבינו, עליו השלום,שידע ששמעון ולוי נוטים למידת הכעס, פיזר אותם שיהיו עניים וסופרים – "...אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל". וע"י כך כעסם יקולל, יושפל, ולא יתפתח.

יום נעים (עם תפילת "תן טל ומטר לברכה")!